

Thơ ÝNga

*Việc phải, mình nên làm
Làm sao cho được việc
Lực thân mấy cũng cam
Mất thời gian không tiếc!*

*Việc phải, làm nên mình
Sống sao không hề thẹn
Chẳng để bạn bè khinh
Lập trường luôn sắc bén!*

*Dịch đi đến đâu đường
Dù cao dốc, ngược gió
Rồi cũng có người thương
Khi không còn Lặng lẽ.*

41 NĂM BIỆT XỨ

Tuổi hăm một con đi, còn rất trẻ
Ba dạy rằng: “*Cố gắng sống thành nhân
Tự tu thân, đạo nghĩa phải thấm nhuần
Đem may mắn chia đều người bất hạnh!*”

Trời vô tận, thuyền bấp bênh mỏng mảnh
Bao thuyền nhân phải đối diện tử thần
Nhà xa dần, nước ngọt cạn, khát thân
Thêm hải tặc ngoại nhân vây cướp, đánh...

Rời đất Mẹ con lênh dênh trốn lánh
Xa Thái buồn, tìm đất Ý thọ ân,
Đêm khóc con, ngày tự học đánh vắn
Con bập bẹ tiếng xứ người, lưỡi gổ.

Tuổi sáu một không còn ai dạy dỗ
Ba về trời, Má bệnh: bại liệt thân
Miệng gọi thăm, chia an ủi ân cần
Thương quốc nạn cảnh chân người di tản.

Còn cộng sản bạo tàn, còn ly tán,
Vội vô thần ai cũng phải gian nan
Canada nghe ta thán dậm ngàn
Ách khổ nạn toàn dân cùng ai oán!

Việt, Thái, Ý, Canada: lắm bạn
Chẳng ai thân nên cay đắng ngập tràn
Sao ngọt ngào khi Quốc Hận? Triệu dân
Cũng đau đớn như thuyền nhân tỵ nạn!

Ý Nga, 21.4.2020

(*Nguồn: anhdaodalat@yahoo.com*)